Povídky, pohádky a další

32. Rajská omáčka- sci-fi

Poslední z kuchařských předpisů v neobvyklém hávu:

Franta se na Bajkonur dostal úplnou náhodou. Vedení Evropské vesmírné agentury, jež právě tady pořádala lety do vesmíru snad od chvíle, kdy Gagarin byl prvním člověkem v kosmickém prostoru, hledala člověka, co dovede opravit všechno.

Tím člověkem byl právě Franta z Horní Dolní. Jeho spoluobčané a kamarádi z práce věděli, že dovede dát do pořádku všechno od starého šlapacího šicího stroje, přes rozbitý parní stroj až po hypermoderní počítače.

Teď tu Franta stál a utahoval matice u nejnovějšího modelu raketoplánu. Dával si obzvlášť záležet, neboť za pár dnů odstartuje první let s lidskou posádkou až na Mars.

Franta měl tolik práce, že ani nepostřehl, kdy ten den nastal. V podstatě se ani neotočil a najednou se všechno chystalo ke startu.

Přirozeně kolem startu takového raketoplánu je obrovský zmatek. Jen tak je totiž možné vysvětlit, že Frantík nestihl říct ani půl písmenka a už seděl v sedadle za kapitánem letu. Na hlavu mu vrazili helmu, co vypadala jako kulaté akvárko.

Kombinézu měl vlastní. Nikdo v tom spěchu neřešil, že to není klasický skafandr. Žádného člena posádky nezarazilo, že má při sobě brašnu s nářadím.

Než František stihl odříkat celý otčenáš, už se vesmírná loď vznášela na oběžné dráze Země.

Kapitán Nikolaj zařadil vyšší rychlost.

„*Páni, to si to drandíme!*“ pomyslel si Franta.

S údivem sledoval, jak kolem nich přefrčel Měsíc a doufal, že nikdo nepřijde na to, že sem vlastně nepatří. Kdyby tu okolnost někdo odhalil, asi by ho posadili do náhradního modulu a nasměrovali k Zemi. Až by se vrátil na základnu, nejspíš by přišel o to dobře placené místo, díky němuž si mohla jeho stará maminka žít jako hraběnka.

Zatím nikdo nic nenamítal a Franta byl potichu jako pěna. Nikolaj se ohlédl dozadu a když viděl známou přátelskou tvář hlavního mechanika Franty, jen se usmál.

Fanouš věděl, že teď už je všechno v pořádku. On a Nikolaj si spolu rozuměli i přes rozdílnost povah a jazyků. Oba se zajímali o fotbal, hezké ženy a pivo.

Cesta na Mars byla dlouhá a Fanda už se těšil, že na vlastní oči vidí tu rudou planetu.

Sem tam se vyskytla nějaká ta závada, kterou Fanouš svýma zlatýma českýma rukama vždy perfektně opravil.

Po dlouhých dvou měsících cesty konečně spatřili Mars. Planeta se před nimi vznášela červená jak rajské jablíčko a neuvěřitelně obrovská.

Něco takového Franta ještě nikdy neviděl. V encyklopedii o vesmíru vypadala ta planeta asi jako tenisový míček obarvený na červeno, ale tady je to taková obrovská koule. Nešlo mu to na rozum.

Opatrně přistáli, přesně tak, jak bylo jejich povinností.

„Kdo půjde na průzkum?“ zeptal se Nikolaj.

„Já,“ přihlásil se druhý pilot Igor.

„A já… Bude lepší, když půjdeme dva,“ řekl třetí člen posádky, lékař Michail.

„Ne, ty ne, Michaile, tebe chci mít radši tady. Co kdyby se někomu udělalo zle, když budeš pryč?… Půjde tady Fanouš,“ řekl Nikolaj.

Franta se tedy připravil. Vzal si pevný skafandr a bombu se zásobou vzduchu na osm dní.

Skafandr prý dovedl odolávat všem rozmarům počasí na všech myslitelných planetách. Vynalezl ho, vyzkoušel a nechal si ho patentovat jeden český vědec. Jeho jméno Franta neznal, ale z hloubi duše tomu člověku žehnal.

Vybrali si i jedno vozítko na dálkové ovládání, aby mohli do nepřístupného v terénu.

Vyšli ven do pořádného větru. Všude pusto a prázdno. Všechno zahaloval oblak rudého prachu, rozvířovaný nepříjemným vichrem.

Čech a Rus prozkoumávali povrch planety. Zároveň se procházeli, sbírali vzorky půdy a nakládali je na vozítko.

Komunikovali spolu vysílačkou vestavěnou do kulovitých přileb.

Byli už pěkně daleko od mateřské lodi, když Franta za jednou skálou zahlédl jakousi postavu. Igor to nemohl být, neboť ten šel vedle Franty.

„Hele, Igore, asi tu nejsme sami,“ hlásil kamarádovi.

„Bůhví, cos viděl,“ odtušil Igor a šli spolu dál.

Franta se nemýlil. Za pár sekund se z podzemních krytů vyrojili na kost vyhublí zelení mužíčci a ženušky.

Ti tvorové nebyli větší než labrador, měli čtyři nohy, dvě ruce a na hlavách se jim houpala jakási tykadla zakončená kulovitými útvary. Koukali na ně třema očima.

„Člověče, je po nás!“ vydechl Igor.

Franta se pokoušel dovolat kapitánovi, ale spojení bylo přerušeno. Záhy zjistil, že nemají dostatečně silný signál. Vlastně žádný signál.

Vozítko se samo vrátilo zpátky k raketoplánu.

„*Už je to tady, Fando, umřeš na Marsu… A tihle pišišvorové si z tebe udělaj oběd!*“ pomyslel si Franta.

Zelení trpaslíci je vedli dolů pod zem. Nevypadalo to tady zábavně ani vesele. Všechno z rudého kamene. Jen ti tvorové měli zelenou barvu. Chvílemi musel Igor i Franta sklonit hlavu, aby se nebouchli hlavou o klenbu obří jeskyně.

Ten, který nejspíš zastával velitelský post tohoto podzemního města, si na krk nasadil obojek s různobarevnými čudlíky. Dva z nich zmáčkl.

„Jmenuji se Rugo a vítám vás… Jsem starosta tohoto města,“ řekl celkem slušnou češtinou a vzápětí totéž zopakoval rusky.

Franta a Igor se představili.

„Můžete nám říct, proč jste nás tak přepadli?“ zeptal se František.

„Potřebovali jsme někoho, kdo by nám přinesl trochu radosti.“

„A proč zrovna my dva?“

„Viděli jsme vás přistávat. Zahlédli jsme, že vy dva jste svou loď opustili… Byli jste snadný cíl. Viděli jsme, že nemáte zbraně.“

„Ale co máme pro vaše obveselení udělat?“ zeptal se František.

„A pustíte nás vůbec potom?“ zjišťovali Igor.

„Nevím, co byste pro nás mohli udělat pro zábavu; to nechám na vás a věřte, že vás potom pustíme,“ řekl Rugo a odešel.

Ostatní Marťani odvedli Čecha a Rusa do obrovské místnosti, kde to vypadalo jako kuchyně.

„Hele, Igore, tamhle je sporák s troubou. No, aspoň vypadá… A tuhle spousta rostlin v květináčích. To znamená, že je tady asi trocha kyslíku, ale radši necháme helmy s kyslíkem,“ řekl Franta.

Igor jen kývl. Tahle planeta ho čím dál víc překvapovala.

Některé z těch rostlin oba muži znali, jiné pro ně byly záhadou. Také se zde nacházel koutek s umyvadlem a pitnou vodou, na což upozorňovala cedulka v asi tisíci jazycích.

Když sem šli, všimli si oba muži, že se nikdo nesměje ani neraduje.

Marťani nechali oba své zajatce v té mimozemské kuchyni.

„A co teď, Igore?“

„To fakt netuším, Fando, ale mám hlad, že bych zbodl klidně i čtyři ty pidižvíky. Určitě nechci umřít s prázdným žaludkem.“

„Kouknem se na to, co roste na těch kytkách. Třeba se nám podaří z toho něco uklohnit," řekl Fanda.

Prohlédli si velmi důkladně rostlinky. Zjistili, že mají dost surovin na to, aby nakrmili celou ruskou armádu. Teď už jenom zbývalo dohodnout se na tom, co udělat k jídlu.

„Co kdybych udělal rajskou, jako dělávala moje máma… Na tu nemá žádná jiná omáčka," navrhl Fanda, který už od mala nakukoval mámě pod ruce, když vařila.

„No tak jo, ale co k ní?" zeptal se Igor.

Rajskou moc nemusel, ale teď měl tak prázdný žaludek, že se mu i tahle omáčka zdála lepší, než být bez jídla.

„Podívej, támhle na tom keři rostou těstoviny… A támhle vedle, vidíš ten strom?… Tam visej kusy masa. Ti chudáci Marťani ani netušej, jaký dobroty tady maj přímo pod nosem… Vsaď se, že radši okusujou skály, než by ochutnali něco z těch plodů… To se pak nedivím, že maj takový depky."

Za chvíli už se pustili do díla. Krájení cibule ve skafandru mělo tu výhodu, že člověk neslzel. Smažení taky šlo dokonale. Mezi rostlinami byla jedna, na které rostlo máslo rovnou zabalené po kostkách. Stačilo jen plod utrhnout, kousek ho dát do hrnce a už to šlo jako na drátkách .

„Teď trochu mouky a umíchat jíšku," opakoval si Franta v duchu.

Igor mlel maso. Chtěl udělat kuličky z mletého masa, které přímo zbožňoval.

Fanda do hrnce přidal trochu vody a prošlehal. Samozřejmě, že

nezapomněl přidat sůl, pár kuliček pepře, nové koření a bobkový list. Nechal povařit a pomohl Igorovi s kuličkami.

Asi po patnácti minutách se vrátil k omáčce. Přidal do ní rozmixovaná uvařená rajčata i rajský protlak, jenž zde rostl asi jako u nás na Zemi brambory. Znovu to celé pěkně promíchal. Dochutil trochou cukru, soli a na úplný závěr Franta omáčku procedil, aby v ní neplavalo koření.

Igor právě dodělával těstoviny, když se Frantovi zdálo, že je jídlo hotové. Franta i Igor si přepojili přívod kyslíku z přilby do nosu. Bylo to trošku nepohodlné, ale mohli si díky tomu užívat krásnou vůni, která se prosmýkla do nosu kolem hadičky s kyslíkem.

To neuvěřitelně příjemné aroma vylákalo Marťany z jejich domů. Jejich hladové oči mluvily samy za sebe.

Sotva oba muži dojedli, rozdělili zbytek jídla mezi ty zelené tvory.

Následoval učiněný zázrak. Jen co Rugo ochutnal první sousto, roztáhla se mu pusa do půlměsíce úsměvu.

„To je ono, vy jste sem přinesli radost!“ řekl užasle.“

„Kdepak, to je rajská omáčka podle receptu mojí milované maminky… To vás můžu za chvíli naučit,“ řekl Franta.

Marťan souhlasil. Tak tedy Čech učil Marťana vařit skvělou rajskou omáčku a k ní i přílohy.

Ti kluci zelení a jejich ženy se to naučili velice rychle.

Obyvatelé rudé planety doprovodili Igora a Františka k vesmírné lodi. Kapitán Nikolaj už se pomalu smiřoval s tím, že přišel o dva lidi. Vzhlédl od palubního deníku a spatřil, že se oba vracejí a ještě v doprovodu

mimozemšťanů.

Vyběhl jim vstříc a seznámil se s obyvateli Marsu. Chvíli si spolu spolu povídali a bylo vidět, že i Marťany těší, že mohou pozdravit a poklábosit s dalšími Pozemšťany.

Igor a Franta nastoupili do raketoplánu následováni Nikolajem. Ještě se všichni rozloučili s Marsem a usadili se do sedadel.

Za chvíli Franta usnul. Měl toho za dnešek opravdu dost.

„Fando, Fando, Fanouši, tak vstávej!“ slyšel hlas své matky.

Udivilo ho, že tak daleko od Země slyší mámin hlas. Otevřel nejdříve jedno oko, pak i druhé. Co to vidí? Máma se nad ním naklání a volá: „No tak, už vstávej, Fando!… Musíš do práce!“

„A kde to vlastně jsem?“ Fanda ještě pořád nemohl pochopit, že celé dobrodružství bylo vlastně jenom sen, a on je zase jenom obyčejný Fanda, dvacetiletý mechanik zemědělských strojů.

„No, kde bys byl? Doma jsi,“ odpověděla vlídně máma.

Franta jí pak u snídaně vyprávěl ten svůj sen.

„Kdybys to sepsal, byl by z toho skvělej román,“ řekla mu máma.

Franta se pak jen velmi nerad vypravil do práce v místním zemědělském družstvu s hlavou plnou toho divokého snu.